

ΗΟΡΟΣ

Ένα αρχαιογνωστικό περιοδικό

Τò περιοδικò **ΗΟΡΟΣ** ίδρυσαν στα τέλη τοῦ 1982 οἱ Ἄ. Π. Ματθαίου, Γ. Α. Πίκουλας καὶ Ἄ. Ν. Τσαραβόπουλος. Οἱ ἀρχικὲς συζητήσεις μεταξύ τῶν τριῶν ἐκδοτῶν ἔγιναν στα τέλη Φθινοπώρου τοῦ 1982· σὲ αὐτὲς ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Πάνος Βαλαβάνης. Ἀπὸ τὸ 1984 στὴν ἐκδοτικὴ ομάδα συμμετέχει καὶ ἡ Βούλα Ν. Μπαρδάνη.

Οἱ στόχοι τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ ὀρίζονται στὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα τοῦ πρώτου τόμου (βλ. **ΗΟΡΟΣ** 1, 1983, 5-6) καὶ εἶναι οἱ ἐξῆς: α) ἡ δημοσίευση ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἐπιγραφικῶν μελετῶν, καὶ ἐπομένως ἡ προώθηση τῆς μελέτης τῶν ἐπιγραφῶν στὴν Ἑλλάδα, καὶ β) ἡ δημοσίευση μελετῶν ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἱστορικὴ τοπογραφία τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου.

Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἴδρυση τοῦ περιοδικοῦ στηρίχθηκε σὲ τρεῖς παράγοντες:

1. Κανένα Ἑλληνικὸ ἀρχαιογνωστικὸ περιοδικὸ δὲν ἐδημοσίευε τότε συστηματικὰ καὶ κατὰ κύριον λόγον ἐπιγραφικὲς καὶ τοπογραφικὲς μελέτες.

2. Τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ ποὺ κυκλοφοροῦσαν δὲν φιλοξενοῦσαν σχόλια ἢ παρεμβάσεις γιὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ πράγματα. Οἱ ἰδρυτὲς τοῦ περιοδικοῦ θεωροῦσαν ἀναγκαῖο, τόσο τὸν σχολιασμὸ ὅσο καὶ τὴν παρέμβαση στὴν ἐκάστοτε ἀρχαιολογικὴ ἐπικαιρότητα.

3. Κάθε ἐπιστημονικὸ περιοδικό, —περιοριζόμεστε ἐδῶ στα Ἑλληνικά—, ὅπως εἶναι φυσικό, κατευθύνεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτυπώνει τὶς ἀρχὲς ποὺ θέτουν οἱ ἐκδότες του, ἀλλὰ καὶ δεσμεύεται ἐμμέσως ἀπὸ τὸ πλέγμα τῶν ὑποχρεώσεών τους.

Ἡ ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ θὰ ἦταν δύσκολο, ἐὰν ὄχι ἀδύνατο, νὰ ἐπιτευχθεῖ χωρὶς τὴν οὐσιαστικὴ βοήθεια καὶ τὴν ἐνθάρρυνση τοῦ μακαρίτη Φίλιππου Βλάχου (1939-1989), τοῦ «μαέστρου», τυπογράφου καὶ ἰδιοκτητοῦ τοῦ τυπογραφείου καὶ τῶν ἐκδόσεων «Κείμενα», καθὼς καὶ τῆς Γεωργίας Παπαγεωργίου, τῆς συνεργάτιδος καὶ συνιδιοκτητριάς τῶν «Κειμένων».

Χάρη στὴν γενναιότητα, στὸν ἐνθουσιασμό, στὴν γενναιοδωρία καὶ στὴν τέχνη τῶν δύο φίλων ἐτυπώσαμε τὸ περιοδικό.

Στὸ τυπογραφεῖο «Κείμενα» ἤλθαμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν σπουδαία τέχνη τῆς παλαιᾶς τυπογραφίας καὶ μὲ τοὺς μάστορές της. Μὲ τοὺς τεχνίτες αὐτοὺς ἐτυπώθησαν οἱ ἔξι πρώτοι τόμοι [1 (1983) - 6 (1988)] τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐκυκλοφόρησαν ὡς ἔκδοση τῶν «Κειμένων».

Μὲ τὸν θάνατο τοῦ Φίλιππου Βλάχου οἱ ἐκδότες ἐστράφησαν στὴν σύγχρονη τυπογραφία καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιγραφικῆς Ἐταιρείας. Ἡ ἀπόφαση στηρίχθηκε ἀφ' ἑνὸς στὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐκδότες εἶναι ἰδρυτικὰ μέλη τῆς Ἐταιρείας καὶ οἱ μελέτες τους, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς Ἐταιρείας, φιλοξενοῦνται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς στὸ περιοδικό, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ στόχοι του ἐμπίπτουν καὶ ἐντάσσονται στὸ γενικώτερο πλαίσιο τῶν στόχων καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ἐταιρείας. Ἄλλωστε τὸ περιοδικό ἤδη ἀπὸ τὸν τόμο 4 (1986) φιλοξενοῦσε τὸ Χρονικὸ τῆς Ἐταιρείας.

Ἀπὸ τὸν τόμο 7 (1989) τὸ περιοδικό κυκλοφορεῖ ὡς ἔκδοση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιγραφικῆς Ἐταιρείας, ἐνῶ τὴν εὐθύνη τῆς συντάξεως φέρουν οἱ τέσσερις ἐκδότες.